

nogensomhelst større Garantte for Fremtiden indbragt ved, at en saadan Amortisation blev antagen (Hør!); af den Betydning er Forslaget ikke. Hvad det andet Forslag angaaer, som gik ud paa at substituere en fuld Taxationsværdi istedetfor den Billighedsværdi, som nu er bleven antagen, da maa man vel erindre, at der ved Siden af dette Forslag tillige var et andet om, at der skulde eftergives en Trediedeel af den fulde Taxationsværdi, og det er deri, jeg troer, den Braad ligger, som vilde være vendt imod De Herrer selv, om Forslaget var blevet antaget.

B. Christensen: Ja, efter de Uttrin-ger, den høitagtede Finantsminister har fremført, kan det ikke falde mig ind at opholde Thinget længe. Jeg skulde overhovedet slet ikke have reist mig nu, da jeg tør antage Sagens Skjebne for at være, her idetmindste, saa temmelig afgjort, dersom ikke den ærede Rigsdagsmand fra Nykjøbing (Monrad) saa at sige særligt havde opfordret mig til idetmindste een Bemærkning. Den ærede Rigsdagsmand citerede min Optraeden i Roeskilde Stænder i Anledning af den fgl. Resolution af 1846; han citerede denne min Optraeden, idet han ganske rigtigt sagde, at jeg havde paaberaabt mig, at, naar Kongen gjorde den Indrømmelse, da den gjordes, da maatte det være, enten fordi han erkjendte en Ret for Fæstterne til en saadan Indrømmelse, eller fordi der erkjendtes at være en Billighed tilstede; men den ærede Rigsdagsmand maatte selv erkjende, at jeg tilføiede udtrykkeligt: „Jeg skal her holde mig til Billigheden“ (Hør!), og desuagtet concluderer den ærede Rigsdagsmand, at jeg tog det til Indtægt for Medetendomsretten. Det er forresten ganske uvæsentligt, jeg lægger meget liden Vægt paa, hvorledes man betragter min Anskuelse om Fæsternes Retshold. Der er mange Veie, ad hvilke det samme Maal kan naaes, og jeg troer f. Ex., at vi ved denne Veie have naaet et godt Formaal ad en ganske god Veie; navnlig maa jeg paa- staae, at vi for Krøngodssets Vedkommende have naaet vort Formaal, dersom det her foreliggende Lovforslag bliver endelig Lov, og at vi have naaet det paa en navnlig for Statskassen langt sikkrere Maade end den, som den

ærede Rigsdagsmand i sit Minoritetsforslag havde anbefalet (D'v id: Nei! I Sæherning: Jo!); thi netop ved hans Minoritetsforslag, hvorefter en Trediedeel skulde eftergives, er der idetmindste langt mere Sandsynlighed, om ikke fuld Visshed for, at Statskassen vilde tabe. Om jeg forøvrigt siden 1846 noget havde modificeret mine Anskuelser om disse Forhold, og navnlig om jeg maatte være kommen enten noget yderligere eller være bleven bestyrket i min efter hans Formening maaskee noget yderlige Betragtningmaade af disse Forhold, da vil Ingen bedre end han kunne forklare sig det, naar han erindrer, hvilke lærerige Artikler, netop om saadanne Afgørelser i andre europæiske Lande, et bekjendt Blad i den Mellemtid har leveret.

Monrad: Ja, Sagen stiller sig virkelig lidt vanskeligt for mig, da jo den ærede Finantsminister saa nylig er kommen hjem, og man ikke er saa ganske sikker paa, om hvad hans Forgænger i Ministeriet yttrede, bliver vedkjendt af ham. Den forrige Finantsminister yttrede, hvis ikke min Gufommelse skulde flaae mig meget feil, at efter Minoritetens Forslag vilde der blive bortgivet en Trediedeel af Børdien, men efter Fleertallets Forslag vilde der blive bortgivet imellem en Trediedeel og to Femtedele (Ja!), og jeg troede at kunne stole paa den Oplysning, den ærede Finantsministers Forgænger i den Henseende gav Thinget. Jeg maa iøvrigt gjøre opmærksom paa, at, fordi de øieblikkelige Indtægter ikke blive formindskede, derfor kan man meget godt bortgive Noget; thi, naar de samme Indtægter ved en anden Afbenyttelse vilde kunne være blevene forøgede, saa bortgiver man virkelig Noget. Hvad iøvrigt den ærede Finantsministers Bemærkninger med Hensyn til Mindretallets Forslag angaaer, da kan jeg, hvis det skulde interessere den ærede Finantsminister, henvisse ham til Rigsdags-tidenden, hvor han vil finde imødegaaet de Bemærkninger, han gjorde; der var alt i mit første Foredrag taget Hensyn til hans Indvendinger, og, som det forekommer mig, vare de tilstrækkeligt gjendrevne.

Grundtvig: Naar den ærede 5te Rigsdagsmand for Kjøbenhavn (David) erklærede, at han vilde stemme imod denne Lov, fordi den altid vilde have Indflydelse paa Afgjørelsen af